

Andrej Titov

Zgodbe na plaži

Andrej Titov

Zgodbe na plaži

«Издательские решения»

Titov A.

Zgodbe na plaži / A. Titov — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-900517-5

Morda se vam bo zdelo, da je ta knjiga sestavljena iz nepovezanih zgodb. Fant, ki sanja o morju; moški, ki ga požira ljubosumje; neuspešen poslovnež, ki želi obračunati z življenjem; stvari, ki lahko govorijo. Ljubezen, strast, nepričakovani detektivski obrati sižejev, ki so včasih na robu fantazije ... Ampak, šele ko obrnete zadnjo stran, boste razumeli: avtor ne opazuje samo življenja, temveč vidi v njem najbolj zanimive stvari ter sestavlja te drobce v eno sliko sveta.

ISBN 978-5-44-900517-5

© Titov A.

© Издательские решения

Содержание

Morje	6
Na pečini	7
Pasji angel	10
Napaka	13
Kratko življenje ženskega perila	16
Nearni gostji	18
Potovanje moških čevljev	22
Конец ознакомительного фрагмента.	24

Zgodbe na plaži

Andrej Titov

Najpogostejše zgodbe so pogosto izmišljene

Translator Meta Frank

Editor Oneya Barbara Rajšel

Translator Romina Radovac

Translator Petruškova Katja

© Andrej Titov, 2019

© Meta Frank, translation, 2019

© Romina Radovac, translation, 2019

© Petruškova Katja, translation, 2019

ISBN 978-5-4490-0517-5

Created with Ridero smart publishing system

Morje

Danes, ko se sprehajam ob morju, opazujem ljudi, ki izražajo svoja čustva in občutke izrazito ter neposredno. So tako čisti in iskreni, da vabijo k sebi s svojimi skrivnostmi in ugankami. Všeč mi je, ko jih opazujem ter lahko začnem fantazirati in sestavljati zgodbe o njihovem življenju. Ljudje, ki prihajajo k morju na dopust, so posebna kategorija turistov, ki uživajo v naravi morja. Zaradi česar postanejo prijaznejši, nežnejši in strpnejši drug do drugega, do tistih, ki jih obkrožajo.

Tukaj je lep mlad par, porjavel fant z dekletom. Očitno sta se oba skupaj prvič pripeljala na morje, izgledata tako nežno in zaljubljeno. Tako sta zatopljena drug v drugega, med njima plapolajo strastna čustva, ki jih je prebudilo sonce, da popolnoma ignorirata druge ljudi in hkrati nehote privlačita njihove poglede, polne zanimanja. Le norme spodobnosti ne dopuščajo občudovanja te naravne nežnosti in lepote.

Skupina mladih deklet, ki navdušeno klepetajo, kot jata svetlih ptičev, privlačijo poglede mimoidočih. Mlada, smešna, nenavadna dekleta pogledujejo na fante svoje starosti, ki sedijo v bližini. Tukaj je tudi zanimiv par, impozantni moški, ki kaže kakšnih šestdeset let, ob njem mlada ženska. Starostna razlika med njima je več kot opazna. On ji v uho nežno šepeta nekaj prijetnega... Na ženskem obrazu se nariše zasanjan nasmeh, zadovoljna je z življenjem in tem trenutkom, želi si, da bi še trajal.

Poletna sproščujoča vročina, nežno sonce in pomirjujoča prijetna morska voda spodbujajo ljudi k prijaznosti, prebujajo najsvetlejša čustva, dajejo opojni občutek lahкости in ljubezni. Ko gledaš vso to lepoto, se želiš potopiti v neskončno čutno nežnost s svojo ljubljeno žensko.

Približujem se ji, medtem ko ona sproščeno leži na svojem ležalniku, in sanjam, kako jo objamem kot nekoč ter jo pobožam po kolenu, se nežno dotaknem njenih ustnic...

– Lahko boš šel plavat v morje, takoj osveži in ohladi! – govori ona banalno in hkrati uničuje iluzijo prijetne nežnosti in blaženosti.

– Ja, seveda, imaš prav, – odgovarjam jaz, medtem ko se vračam iz svojih mavrično pestrih sanj. In tako se torej pravljica konča, še predno se je začela. V mojem življenju mi preostane le, da gledam lepo porjavele zaljubljene moške in ženske ter sanjam in ustvarjam svojo lastno pravljico.

Na pečini

Življenje pogosto primerjamo s črtasto tkanino – črne lise predstavljajo nesrečo, sive pa rutinsko življenje. Včasih med njimi utripajo svetlobni trakovi sreče. Hitro preskakovati iz črne v belo pomeni občutiti popolnost življenja. In povsem druga stvar je, ko dolgo časa hodiš po črni in pri tem trpiš neskončne poraze in neuspehe.

V tej situaciji se je Leo znašel na prelomu svojih tridesetih let. Vse je kazalo na to, da mu je sreča obrnila hrbet. Najprej je nesreča prizadela njegov posel, v katerega je vložil ves svoj denar in moč. Že kot fantič je sanjal o sebi kot lastniku kavarne. Predstavljal si je prijetno dvorano, francoske pletene stole, fotografije starih avtomobilov na stenah... in opravljal dve službi, da bi prihranil kakšen dinar, dokler ni imel dovolj za najem in nakup opreme.

Najel je poslovni prostor v lepi živahni soseski. Kavarno je opremil prav tako, kot je sanjal v svojem otroštvu, najel je dva kuharja, sestavil je meni. Kavarna ni bila nikoli prazna. Uslužbenci in tajnice iz sosednjih pisarn so pred delom prihajali na kavo z vročim rogličkom ter pregledovali kakšen časopis. Taksisti so k njemu zahajali na kosilo, da si privoščijo slasten zrezek s pire krompirjem. Ob večernih urah so prihajali zaljubljeni pari – radi so poslušali francoski šanson, ki se je zlival iz glasbenega stolpa.

Leo je začel služiti dober denar in je stalno vlagal v svojo kavarno – kupil je veliko televizijo in eksotične rastline. Žena Laura je pomagala pri računovodstvu ter dajala sveže ideje za oblikovanje. Nekega dne se je na levi strani njegove kavarne odprla kitajska restavracija, številne stranke so odšle tja, kajti privabljala jih je eksotika. Leo se je poskušal boriti s konkurenti in je znižal cene. Ampak zaradi tega je moral odpustiti enega od kuharjev in znižati plačo natakaricam.

Mesec dni kasneje se je desno od kavarne odprl ameriški bistro s hitro hrano. Leo je izračunal, da zdaj v kavarno prihaja le sedem obiskovalcev na dan. Odpustil je natakarje, nakar sta skupaj

z Lauro začela streči redkim strankam. Vendar so bili poskusi reševanja podjetje neuspešni. Zadolžil se je pri dobaviteljih ter ni več zmozel poravnati računov za elektriko in vodo. Delo njegovega življenja je razpadalo pred njegovimi očmi.

Leo je izgubil apetit in slabo spal. Utrujen in mračen se je v mraku vračal domov, v mislih je prešteval izgubo in poskušal najti neko rešitev. Nekega večera je zagledal svojo ženo z drugim moškim. Sedela sta v temno rdečem mercedesu, parkiranem pod ulično svetilko, in se strastno poljubljala. Leo je, izčrpan od poslovnih neuspehov, le stal in molče gledal. Videl je svojo ljubljeno, čudovito Lauro, kako objema tujca v dragi obleki, kako njegova roka spušča naramnico obleke...

V srcu je občutil pekočo bolečino in je obstal, kot da bi bil paraliziran, ni se mogel niti premakniti. Grozno boleča scena v mercedesu mu je za dlje časa ostala v spominu, čeprav se je na vse moči trudil, da ne bi razmišljal o tem. Prav tako kot so v srcu ostale tudi Laurine besede, ki jih je vpila, medtem ko je pakirala svoj kovček:

– Da, prevarala sem te in ni me sram! S tabo je nemogoče živeti, si zguba! Padaš v luknjo in me vlečeš s sabo!

Leo je stal obrnjen s hrbtom proti njej, čez okno je gledal luči večernega mesta in zdelo se je kot, da ne sliši ničesar. Spoznal je, da ga je Laura, njegova ljubljena in edini prijatelj, izdala in zapustila v najtežjem trenutku življenja. “Zakaj? Kako je mogla?” se je nenehno spraševal.

Vse je izgubilo katerikoli pomen. Ni več bilo treba hiteti v kavarno, svoji ljubljeni ni bilo treba kuhati jutranje kave. Celo briti se ni bilo treba. Prsa pa je stalno stiskala bolečina. Poskušal je vse pozabiti ob pivu in vinu, vendar se tesnoba ni zmanjšala. Čez dan ga je mučilo hrepenenje, čez noč pa nespečnost ali nočne more.

V domišljiji se mu je neprestano pojavljala podoba Laure v objemu drugega moškega. Leo je še zdaj čutil vonj njene kože, ki je dišala po zeliščih, slišal je njeno dihanje in pritajene ljubezenske vzdihе. Alkohol je najprej povečeval mučne halucinacije, nato pa je vse zdrsnilo v črne sanje. Ko se je prebudil, je zopet videl Lauro, njene oči, zaprte od užitka, njeno vitko roko na vratu tujca v dragi obleki...

Ali je vredno živeti naprej v tem peklu? Delo, žena, denar – vse je izgubljeno. Ostali so le dolгови, ki jih nima s čim poplačati. Zdelo se je kot, da je vse, kar je bilo dobrega, izginilo skupaj z Lauro. Leo ni mogel razmišljati o prihodnosti brez strahu in žalosti. Nejevoljno se je spominjal svojega strica, ki se je ustrelil s pištolo, in bratranca, ki se je obesil. Vzroki obeh samomorov niso bili znani. V družini se je govorilo o tajnih izgubah v igralnici, o smrtonosnih boleznih in celo o ljubicah, ki so izsiljevale. Ampak vse to so bila samo ugibanja. Sedaj je razumel, zakaj so njegovi sorodniki izbrali takšno pot. Preprosto so bili utrujeni od življenja.

Tudi on je utrujen.

Ko je sedel za volanom svojega avtomobila, je pogledal na gore, ki so cesto obdajale z obeh strani, in si zašepetal:

– Samo pogumni ljudje lahko prostovoljno zapustijo svoje življenje, ko se zavedo svojega neuspeha.

Samozavestno je vozil avto po ozki gorski poti proti morju. V mislih je bila Laura. Predstavljal si je njen izraz na obrazu, ko bo izvedela, kaj se je zgodilo. Seveda se bo zavedala svoje krivde in bo občutila grenko sramoto in, najverjetneje, bo jokala. Nikoli ni bila brezčutna. Naj živi z večnim kamnom na svoji vesti, si je mislil, pri tem pa usmerjal avto proti visoki pečini, ki se je vzpenjala nad robom morja.

To je bilo priljubljeno mesto plezalcev. Ena stran pečine je bila strma, skoraj navpična. Na drugo, položno se je bilo mogoče pripeljati z avtom. Približno tristo metrov od vrha so bili celo parkirni prostori. Leo je tam pustil svoj avto in pot nadaljeval peš. Sonce je zahajalo in v mraku se je bilo težko vzpenjati po spolzki poti. Vendar je pogumno nadaljeval pot.

– V petih minutah bo vsega konec, draga Laura, – je zamrmral in se grenko nasmehnil.

Splezal je na sam vrh in nenadoma v zadnjih sončnih žarkih zagledal človeško silhueto. Nekdo je stal na robu in je gledal navzdol, kot da bi meril višino pečine.

– Se sprašuješ, kako dolgo boš padal? – je nenadoma vprašal Leo.

Človek se je hitro obrnil proti njemu. Bilo je mlado dekle v svetlem plašču. Gorski vetrič je premetaval njene dolge, spuščene lase.

– Le pet sekund, – je nadaljeval, – ampak, pravijo, da se v tem času v našem spominu odvije celotno življenje.

Pristopil je k dekletu in zagledal solzne oči ter prestrašen obraz. Dvignila je roko naprej, kot bi želela pokazati, naj se ji Leo ne približa.

– Dobro, ne bom se približal, – je mirno rekel, – želim te le opozoriti. Ljudem je vseeno za tvoje trpljenje. Ali meniš, da bo nekdo zaradi tvoje smrti dobil občutek krivde? To je nesmiselno! Razbiješ si glavo in obležiš na kamnih, pohabljen in krvava. Pokopali te bodo in v treh dneh bodo pozabili na vse. Zakaj bi se ubila?

Moški glas je bil jasen in prepričljiv. Dekle je hitro stopilo stran od roba pečine.

– Zakaj si želela to storiti? – jo je vprašal Leo. – Ali si izgubila svoje najljubše delo, kot jaz? Si izgubila vse prihranke, kot jaz? Te je zapustila ljubljena oseba in si ostala sama v najtežjem trenutku življenja?

Svojo roko je iztegnil proti dekletu, da jo prime za komolec in odpelje stran od prepada. Nenadoma se je nasmehnila in si z dlanjo hitro obrisala oči.

– Ne skrbi! Nisem nameravala skočiti tja. Sem le fotografirala gore in mi je telefon padel v prepad. Oči pa imam solzne zaradi vetra... Veš, si zelo pristrčen. Pa tudi dober in pameten. Potrebujem le človeka, ki bi te lahko podprl v težavah. Ali želiš, da sem jaz ta človek?

S temi besedami je dekle prišlo Lea za roko in ga odpeljalo s pečine.

Pasji angel

Ko je Boris zjutraj okoli šestih vstal, se je tako kot vsak dan odločil za jutranji tek ob obali. Zanj je ta ritual nedavno postal obvezen del dneva. Med uživanjem v sapici, ki je prihajala s strani morja, je tekel po znanih mu majhnih ulicah, mimo urejenih hiš, fig in nasadov jabolk, majhnega letovišča na obali Slovenije, ki jo je takoj vzljubil.

Rad se je ustavljal med tekom in gledal v daljavo. Čudovito je bilo opazovati, kako vzhaja sonce, kako prvi žarki prodrejo skozi sivo-modre oblake, ki so podobni "ovčkam" na morju in kot one tekmujejo drug z drugim, tekajo čez nabrežje in se razširjajo po vsej obali.

– Vezalka se ti je odvezala, lahko se spotakneš, – je Boris zaslišal tihe besede.

Trznil je in pogledal naokoli, vendar ni bilo nikogar.

"Verjetno se mi je le zazdelo," je pomislil in se nasmehnil svojim halucinacijam.

– Ni se ti samo zazdelo, – je isti glas zazvenel znova, – poglej še enkrat navzdol!

Nenadoma je postal ves prepoten in zraven sebe je zagledal rumeno labradorko, ki je z ostrim pogledom zrla vanj.

– A si ti tista, ki bi se rada pogovarjala? – še vedno ni mogel verjeti v to, kar se je dogajalo.

"Jaz, Boris, odrasla zdrava in razumna oseba – in nenadoma se resno pogovarjam s psom. Kdo bo temu lahko verjel? Kako lahko še sam sebe prepričam, da se to resnično dogaja? A ni to čudno, da se spuščam v dialog z živaljo, medtem ko stojim na plaži?"

– To sem jaz, – je dobil nazaj odgovor. – Kaj sem se tako spremenila? Ti pa, gospodar, se nisi nič spremenil, takoj sem te prepoznala, – je veselo nadaljevala psica.

Temu je bilo seveda težko, skoraj nemogoče verjeti, toda to je bila Almeka, njegova zlata labradorka, ki jo je pred desetimi leti s solzami v očeh vrnil rejcem. Srce je bilo tedaj strto še dolgo časa.

– Almeka, Bog moj, si to res ti? Tukaj, ob morju, tisoče kilometrov stran od tiste hiše, in povrh še govoriš? – Boris je bil presenečen, njegov glas se je tresel. – Ali sem zblaznel?

– Ne, vse je v redu s teboj, sem bila zelo presenečena, ko sem te včeraj videla na jutranjem teku. Cel dan sem razmišljala, ali naj pristopim k tebi in se pogovorim s teboj, nato pa sem se posvetovala s svojimi tovariši ter dobila dovoljenje za sestanek in kratek pogovor. Sam razumeš, da situacija ni standardna, ampak iskreno povedano te pogrešam, gospodar, – in psica je hitro pomigala z repom.

– Seveda ti moram še vse pojasniti, – je nadaljevala Almeka, – ali se spomniš tiste grozne nesreče, ki se nama je zgodila? Tisto poletno soboto zvečer, ko se je družba pijanih mladih odločila, da se obrnejo na prepovedanem mestu in si se s polno hitrostjo zaletel v njih.

Zelo dobro se je spominjal tega večera. V svoji glavi je večkrat predvajal to nesrečo in vedno prišel do zaključka, da je ni mogel preprečiti. Samo njegova reakcija in srečno naključje sta botrovala temu, da ni bilo človeških žrtev. Almeka je sedela na zadnjem sedežu in sploh ni bila poškodovana. Boris pa je bil zelo poškodovan, dolgo časa se je zdravil, minili so meseci, preden so se začeli celiti številni zlomi vratnih vretenc in ključnice.

– Torej, v trenutku nesreče se je čas ustavil in naš Vladar, – Almeka je pokimala z glavo in pokazala navzgor, – me je vprašal, če želim iti gor namesto tebe.

Prisedla je in nadaljevala:

– Seveda nisem oklevala in sem se strinjala! Ampak pod pogojem, da se ne boš počutil krivega zaradi moje smrti, zato sem morala ostati še nekaj dni živa. Pomislila sem, da bi bilo najbolje, da pobegnem, vendar si me sam vrnil rejnikom, ker ves polomljen nisi mogel poskrbeti za mene.

Boris je pozorno poslušal, pri tem pa se je spominjal tega strašnega dne.

– Tako zdaj delam kot pasji angel in odkrito rečeno, me nihče ne vidi, razen v posebnih primerih, ko mi dovolijo, da postanem vidna, – je Almeka še naprej presenečala s svojim razodetjem.

– Za vzorno obnašanje in dobre kazalnike uspešnosti sem bila poslana na službeno pot na morje, prav sem, kjer zdaj živiš, – pes je zazehal in nadaljeval svojo lagodno zgodbo. – Ali meniš, da imajo samo ljudje angele? Tudi pri živalih so nujno prisotni. Pomagam številnim hišnim ljubljencem,

hrčkom, kravam in ovcam, da odidejo na drugi svet. Seveda, tudi svojim kolegom psom, tukaj jih je veliko in imajo jih radi! Da, in še mačkam, naj jih... vzame ... – je dodala Almeka. – Tukaj so povsod, tako so predrzne! Dela imam veliko, lokalnim pasjim angelom se nikamor ne mudi, vse delajo zelo počasi!

Borisu se je po teh besedah zazdelo, da se je pes nasmehnil.

– Dolgujem ti svoje življenje, – je tiho rekel, kot da bi se želel še enkrat prepričati.

– To je neumnost, mi, vsa živeča bitja, dolgujemo le Njemu, – Almeka je znova povdzignila nos navzgor.

– To pomeni, da je zate še obstajal načrt in še nisi izpolnil svojega poslanstva, naključja so povezane verige neke nebesne zakonitosti, ki nas žive vodi vse življenje po zelo vijugasti poti do najpomembnejšega cilja. Vsako živo bitje ima svoj cilj, svoj namen. In navidezna kaotična ujemanja, nepričakovana srečanja ali naključna odkritja – vse to je del božjega, nam nerazumljivega načrta. Sploh ni treba poskušati razumeti in rešiti ta zviti načrt življenja. Ne moremo vedeti, niti ne moremo uganiti, kakšen je ta cilj ali, kot je včasih rečeno, poslanstvo, v čem se izraža, mi lahko poskusimo le živeti in živeti v ljubezni. Čutiti ljubezen v naših, tudi vsakodnevnih opravilih, medtem ko z vsem telesom in dušo čutiš pravilnost tega, kar se dogaja. Težko je neprestano delati dobra dela, vendar pa se lahko izognemo zlobnim, kar bo On opazil in ocenil! – je pričela filozofirati labradorka.

Almeka je obrnila glavo, kot da bi nekoga poslušala, nato pa se je obrnila nazaj k njemu:

– No, prišlo je sporočilo od šefa, nujno se moram preseliti v Trst, moji italijanski prijatelji se spopadajo z delom, ki jim je zaupano! Srečno, gospodar, morda se še vidiva! Ja in vezalko si prosim zaveži! – to so bile poslovilne besede, po katerih se je psica obrnila in stekla vzdolž obale.

Boris, še vedno šokiran zaradi nenavadnega pogovora, je gledal za njo, nato v mirno morje, pa na odvezano vezalko in ni mogel verjeti, da se mu je to zgodilo.

Napaka

Zaradi vznemirjajočih misli Boris ni spal celo noč. Spraševal se je, kaj je narobe v njegovem življenju in zakaj se je njegova ljubljena žena v zadnjih mesecih tako dramatično spremenila. Ilona se je nenadoma začela spominjati davnih zamer, možu je očitala neresne zveze in spogledovanje z drugimi ženskami. Zaradi teh neprijetnih spominov se je par začel pogosto prepirati. Ne glede na to pa je ohranil topel občutek do svoje žene in jo tukaj v tujini zelo pogrešal. Ko ga je Ilona obiskovala, jo je poskušal prepričati v intimno božanje. Ni ga zavračala, vendar se je obnašala odtujeno, raje je preživljala čas sama in ni govorila o sebi. Bilo je očitno, da ji je bilo dolgčas v tem raju in da je prišla preprosto zaradi občutka dolžnosti.

Pred nekaj leti je bil Boris uspešen moskovski odvetnik. Popolnoma se je prepuščal delu in žrtvoval zanj svoj prosti čas. Vabili so ga, da prevzame najbolj zapletene postopke, ki so ponavadi pritegnili pozornost javnosti in tiska. Kot odvetnik je vzpostavil veliko uporabnih kontaktov v prestolnici ter jih spretno uporabljal. V dvajsetih letih je uspel pridobiti solidno premoženje.

Nenadoma pa je nastopila grozna utrujenost. Začel je trzati ob vsakem telefonskem klicu, ponoči je slabo spal, ure in ure je pregledoval zadeve strank in pri tem ni razumel ničesar od tega, kar je prebral. Dojel je, da je to preobremenitev, prišlo je do izgorelosti. Čutil je, da ne more zdržati niti dneva več v odvetniških krogih. Odločil se je za počitek – čas je, da zapusti službo in gre v majhno mirno deželo ob morski obali, ki prinaša mir in spokoj. Kupil je prijetno hišo s privatno majhno plažo in zaživel, kot je že dolgo sanjal... ampak popolnoma sam.

Njegova žena ni hotela zapustiti hrupne prestolnice. Energična in optimistična Ilona ni mogla živeti brez družabnih srečanj, gledaliških premier, fitnes klubov in seveda srečanj ob kavi z neštetimi prijateljicami. Čeprav je možu in vsem prijateljem za svojo odločitev navedla drug razlog. V Moskvi je živela njena mati, ne še zelo stara in precej živahna ženska. Toda Ilona je vztrajala, da ne more

ravnati tako "nečloveško" in pustiti mame same. Boris je moral to sprejeti, kajti svoji ženi ni želel odvzeti običajnega načina življenja.

Ilona je prihajala enkrat na mesec in preživljala s svojim možem dva tedna. Ko se je prebujal, je bila njegova žena že na plaži. Plavala je do izčrpanosti, nato pa v slamnatem ležalniku ležala na soncu. Boris ji je prinašal zajtrk, ki ga je sam pripravljaj, na plažo – tople sendviče, kavo, sveže stisnjen sok. – O, hvala, dragi, – je govorila Ilona z nežnim glasom.

Ob zajtrku se skoraj nista pogovorjela. Enostavno sta jedla, pila in občudovala morje. Za kratek čas sta zaplavala skupaj, nato pa se je vsak lotil svojih opravil. Boris se je odpravljaj s čolnom na majhne otoke, kjer je v družbi lokalnih ribičev lovil ribe. Ilona se je ponavadi usedla v avto in odšla v sosednje mesto, kjer je taval med stojnicami s spominki ali v kavarni klepetala z drugimi turisti.

Kosilo in večerjo je pripravljaj Boris, včasih pa sta odšla v restavracijo tri kilometre stran od doma. Ilona je izgledala mirna in celo ljubeča. Ni veliko govorila, vendar ga ni zavračala v postelji in po seksu je zaspala na njegovi rami, tako kot v prvih letih po poroki.

Včasih je to idilo prekinil kakšen prepir. Brez kakršnegakoli razloga je Ilona možu v obraz vrgla kakšno zlobno obtožbo, kregala sta se in potem nista govorila dva ali tri dni. Boris ni razumel čudnega obnašanja svoje žene, dokler nekega večera na nočni omarici poleg postelje ni zasvetil njen telefon.

Ilona je trdno spala. Boris je brez velike želje vzel telefon misleč, da je SMS prišel od ene izmed prijateljic. Namesto tega je zagledal sporočilo, ob katerem ga je stisnilo pri srcu in se vanj z dvojno hitrostjo zarezale prebrane besede.

"Živjo! Te že pogrešam! Želim si te!"

S tresočimi se rokami je s telefonom odšel v kopalnico. Najprej je nanj moral vtipkati geslo, ampak uganil ga je ob prvem poskusu – Ilonin datum rojstva. In tako so pred njegovimi očmi začeli utripati srčki, igrivi namigi, dogovori o zmenkih v znani savni "Berloga". Ni bilo dvoma – Ilona je imela ljubimca! In to njegova ljubljena žena, ki ji je vedno zaupal in skoraj nikoli ni bil ljubosumen!

Sedaj je Borisu postalo vse jasno. Našel je razlago za nihanje razpoloženja in njeno čudno odtujitev. V glavi so se mu divje odvijale misli: "Seveda, saj sva že dvajset let skupaj... dolgočasno življenje, same navade... Delal sem kot nor, pogosto je morala ostati sama. Odnos je izgubil iskrico... Ampak zdaj se ne morem ločiti! Ne morem ostati sam v tujini, brez žene..."

Hkrati ga je mučilo vprašanje – kdo je njegov tekmeč? Začel je preučevati kontakte v telefonu in našel ime. "Temu pankrtu je ime Valera... Kaj naj naredim s tabo, Valera?" Prepisal je telefonsko številko v beležko in se ulegel poleg Ilone. Nikakor ni mogel zaspiti – v mislih, žarečih od ljubosumja, se je odvijalo na tisoče načrtov za maščevanje.

Ugotoviti, kdo je njegov nasprotnik, ni bilo težko. Poklical je dolgoletnega prijatelja, ki je delal na policiji. Eno uro pozneje mu je poslal elektronsko sporočilo s podrobnostmi o lastniku telefonske številke. Boris je bil šokiran. Valerij T. je bil dolgoletni družinski prijatelj. Ta človek mu je večkrat pomagal pri popravilih na vikendu in v stanovanju, mu pri tem svetoval, katere materiale naj kupi, in celo sam opravil nakup. Visok, ne več mlad, z močnimi sivimi lasmi, je bil vedno miren in kratkobeseden.

"Iloni so bili vedno všeč takšni moški," v srcu Borisa je vzklopela jeza, ki ni dala razumno razmišljati. "Ta nesrečnik je izkoristil dejstvo, da nisem bil v državi, in se je spetljaj z mojo ženo! Uničil bom gnido! In z nama bo še vse v redu."

Dva dni je Boris iskal način, kako se znebiti nasprotnika. Končno se je spomnil, da mu je neka stranka omenjala e-naslov, ki pomaga v takšnih situacijah. Ni bil prepričan, ali je to res, vendar se je odločil in napisal samo dva stavka: "Nujno moram rešiti težavo z osebo. Ali mi lahko pomagate?"

Odgovor je prišel v treh minutah:

"Kdo nas je priporočil?"

Boris se je spomnil imena stranke:

"Džavad".

Odgovor je prišel enako hitro kot prejšnji:

“Izbrišite vso korespondenco in nato sledite našim navodilom”.

Potem je potekalo vse presenetljivo preprosto. Poslati je moral vse njemu znane podatke in na določen bančni račun nakazati dvajset tisoč evrov. Boris je to opravil še istega dne. Zdaj je lahko le čakal na novice.

Ilona je odletela v Moskvo in do naslednjega obiska je bilo še dva tedna. Ves ta čas je Boris živel v neznosni napetosti. Ni dvomil v to, da Valerij ni več med živimi. Ali se bo Ilona spremenila, če izgubi svojega ljubimca?

Na Borisovo presenečenje se je njegova žena obnašala popolnoma enako kot na zadnjem obisku. Kot da ni bilo grozne ljubezenske korespondence in čudne hladnosti, ki je visela med zakoncema. Zrl je vanjo v upanju, da bo opazil sledove duševnega nemira, skrbi. Nič takega! Ilona je kot običajno plavala, se sončila, hodila na kavo in po nakupih, z možem si je izmenjala le deset fraz dnevno.

Nekaj pa se je spremenilo – geslo v telefonu. Borisu ni preostalo nič drugega kot ugibanje o tem, kaj se dogaja v duši njegove žene. V mislih si je risal slike mučne smrti svojega tekmeca in sarkastično pogledoval svojo družico. Ampak bila je mirna, kot v bližini šumeče morje.

Ostalo je le še dva dni do njenega odhoda, ko je Ilona nenadoma ob kosilu vprašala:

– Borja, se spomniš Valerija? Vedno nam je pomagal pri popravilih... Pripetila se mu je taka nesreča! Neki huligani so ga napadli na lastnem dvorišču. Udarili so ga po glavi in ga oropali. Dolgo je bil v komi, včeraj pa je umrl v bolnišnici. Prijateljica mi je sporočila.

Pri tem se njen obraz sploh ni spremenil. Govorila je mirno, brez sence žalosti v očeh.

– Škoda, – je zamrmral Boris, – bil je dober človek.

– Da, – kot da bi se ne bilo nič zgodilo, je Ilona spila velik požirek njenega najljubšega vina, merlota, – bil je čeden možakar!

Ponoči dolgo ni mogel zaspati, kajti premišljeval je o čudnem obnašanju svoje žene. Nenadoma se je zasvetil njen telefon. Ko ga je zgrabil, je zagledal novo sporočilo: “Draga, strašno te pogrešam. Strašno si te želim!”

Ko je pogledal na ime pošiljatelja, je po celem telesu začutil hladen led. Valerij F. To je bil drug Valerij! Nekdanji odvetnik je spoznal, da je naredil grozno napako – iz imenika je prepisal napačno telefonsko številko.

...Ulegel se je poleg ljubke, speče žene, jo objel in poljubil. Začutil, da so njegove misli in čustva popolnoma izginili. Izčrpan se je pritisnil k njenemu telesu in zaspal.

Kratko življenje ženskega perila

– In kupi mi nekaj lepega, seksi! – je svojega moža igrivo dražila Ilona. Biti z možem v Milanu in ne kupiti nekaj lepega, bi bila grozovita napaka.

Že dolgo časa nazaj si je v trgovini ogledovala elegantno, čipkasto, kot puh mehko perilo zelo znane blagovne znamke. Da ji mož kupi to perilo, je bilo za Ilono zelo pomembno, saj se bo v tem perilu pokazala svojemu ljubljenu moškemu, ki pa seveda ni bil njen zakonski partner. To je bil ta sladek del maščevanja, za katerega se v družinskem življenju vedno najde kak razlog.

Seveda mož ni ničesar sumil. V trgovino z ženskim spodnjim perliom je šel prvič ter skupaj z njo dolgo izbiral hlačke in primeren komplet. Ilona se je zadovoljno nasmehnila, on pa je mislil, da je izbira nakupa odvisna od njega, ter ji je svetoval in predlagal svoje barve. Všeč so mu bile živahne barve od rdeče do škrlatne in bordo. Vendar je bila Victorju, njenemu ljubljenu moškemu, všeč bela barva, barva nežnosti in čistosti, s katero se je Ilona poistovetila.

– In vedno se bo našel jelen z dolgimi rogovi, ki bo za vse plačal! – ženska se je spomnila stare šale ter začutila vznemirjenje zaradi vtisa, ki ga bo naredila na svojega ljubimca.

– Oh, kako srečne smo! Tako lepa ženska nas bo kupila! – so vzkliknile čipkaste hlačke.

– Ne kupuje jih ženska, ampak njen ljubljeni moški, mož, – je nasprotoval moralno odporni modrček, ki ni imel pravega pogleda na dogodke.

– Kupuje zanjo, samo zanjo, ljubico! – je zadovoljno nadaljeval modrček.

– Naredile bomo vse, da se bo njun odnos ponovno zaiskril, z novimi, močnimi barvami in senzualnimi izkušnjami! – so rekle spodnje hlačke,

– Te družinske igre v postelji obožujem, on bo tako čustven in nežen. Nežno me bo pobožal in me z nestrpnostjo slekel! Mmm, obožujem ta del! – so sanjale hlačke.

– Seveda, nežno, a ste videli našo ceno? Nosili nas bodo samo med prazniki! – je dejal modrček,

– Močna družina je jamstvo srečnega in dolgega življenja! Danes je dober dan, čutim fantastično povečanje energije in želje po zagotavljanju vsake možne pomoči! – je nadaljeval srečno.

Modrček in hlačke so poznali svoj namen in bili so ponosni na to. Družinsko življenje ljudi, ki so jih nosili, se je vedno spremenilo, pomagali so ljubimcem, da so še bolj spoštljivi drug do drugega. Njihove lastnice so čutile vznemirjenje, nežnost in naklonjenost. Tudi perilo je dobivalo svoj košček ljubezni.

Toda Ilona, seveda, ni slišala pogovora svojega spodnjega perila.

Letela je sama, njen mož je moral zaradi pomembnih poslovnih zadev ostati v mestu. Prvič je svoje darilo oblekla za zmenek na letališču. Viktor jo bo prišel iskat, takoj bosta šla v hotel. In tam bo ona, malo utrujena, čeprav s kratke poti, lahko v vsej svoji lepoti nosila eleganten komplet spodnjega perila, ki pa bo samo poudaril njene lepe lastnosti. Ilona bo stala pred ljubimcem, se obrnila kot pred ogledalom, in rekla:

– Dragi, to je darilo za tebe od mojega moža! – in nato se bosta med objemanjem, poljubljanjem, duhovitim šaljenjem igrala svoje ljubezenske igre.

– Kako je srečna! – hlačke se niso mogle ustaviti, čakale so na pogovor.

– Ja, kar žari od sreče! – je začel tiho modrček, – najpomembnejše je, da bi bila lastnica zadovoljna! To je naše poslanstvo – je nadaljeval, čeprav res ni hotel govoriti. Slišal je veliko različnih pogovorov o tem, kako se družinski zmenki in srečanja med čustvenimi ljubimci razlikujejo.

Na letališču je Viktor čakal Ilono, ji podaril šopek cenenih vrtnic, ki so že nekoliko ovenele. Hitro jo je poljubil, ji vzel kovček iz rok in nato sta ljubimca odšla k avtu.

– Tako sem te pogrešal, želim si te neizmerno! – je Viktor vznemirljivo šepetal v uho Iloni tako pričakovane in banalne besede.

Na ogromnem parkirišču ni bilo veliko avtov in absolutno ni bilo ljudi. Parkirno mesto je bilo v kotu in malo osvetljeno. Ni čudno, da pravijo, kako je tema prijatelj mladine, čeprav ljubimca nista bila tako mlada.

– Oprosti, draga moja, zelo malo časa imam, dobesečno imam samo eno urico, saj vendar hočeš svojega medvedka? – je Viktor hitro začel, pobožal bluzo in začel odpenjati gumbe.

V avtu je bilo tesno in nerodno se je bilo objemati.

– Vik, v avtu mi nekako ni udobno, – ga je poskušala omehčati Ilona, – in ravno sem izstopila iz letala.

– Ja vem, – njegovi hitri in močni prsti so se že sprehajali po Iloninem telesu in povzročili, da se je začela rahlo tresti. Želja, da jo hitro vzame tukaj, tukaj in sedaj, ga je popolnoma ujela.

– Samo ne to! Prosim, bodite previdnejši, – so hlačke zastokale, zaskrbelo jih je za varnost svoje snežno bele čipke.

– Saj sem ti rekel, da ni vedno vse tako rožnato, – je zamrmral modrček, ki se je stiskal v svojih košaricah ter skrbel za celovitost svojih naramnic in zadrge.

Vneti ljubimec je začel naglo slačiti Ilono, z močjo odstranil nekoliko upirajoče se njene roke, zlomil sponko modrčka in na hitro odstranil hlačke ter raztrgal čudovito čipko.

Vse se je nekako hitro končalo.

Zmagovalec je poljubil ljubimko na lice in jo zadovoljen s svojim uspehom odpeljal domov.

Začel se je nov dan, nov sončni vzhod je zaslepil cesto, sončni žarki pa so poskušali prodreti v avto. Življenje veselih hlačk in godrnjavega modrčka se je končalo. Hlačke in čipke, ki jih je Ilona občudovala, so ležale na tleh pod zadnjim sedežem na preprogi za avtomobile, raztrgane in obarvane z umazanijo. Čez nekaj ur bo Viktor svojo mlado ženo peljal v porodnišnico, ona pa bo zagledala čudovite hlačke druge ženske pod avtomobilskim sedežem njenega moža. In ne bo mogla skriti občudovanja nad imenitnim perilom.

Roke močnega moškega so brezupno pokvarile modrček in Ilona ga je doma brez obžalovanja vrgla v smeti. Čez en teden bo najden, nekako popravljen bo krasil prsi lokalne alkoholičarke brez določenega kraja bivanja.

Nevarni gostji

Jadranska obala Slovenije je poleti preplavljena s turisti. Udobne ceste do Italije in Hrvaške, okusna mediteranska kuhinja in starodavna italijanska arhitektura privabljajo ljudi z vsega sveta. V najbolj vroči sezoni, od julija do septembra, imajo Evropejci čas dopustov. Tedaj pri znanih znamenitostih in na plažah prihaja do prave zmešnjave.

Za Marka, lastnika več apartmajev v lepem letovišču, ta čas ni bil najbolj enostaven. Veliko dela je imel s kratkoročno oddajo apartmajev v najem. Toda Marko ima rad tovrstne opravke. Donosen turistični posel mu je ponujal možnost stika z novimi ljudmi in popestritev življenja, ki je od konca oktobra, ko pretok turistov upade, postajalo zelo dolgočasno. Slovenskemu poslovnežu je bilo že več kot petdeset let, vendar je poskušal na vsak način izgledati mlajši – ukvarjal se je s športom, pogosto je plaval v morju. Oblačil se je v svetle kavbojke in modne majice, saj mu je postava to dovoljevala.

Danes je pričakoval nove goste – dve turistki iz sosednje vzhodnoevropske države. Lastnika sta čakali pri vratih rezerviranega apartmaja. Marko je bil rahlo presenečen nad njunim videzom. Turistki, ki je izgledala mlajša, je bilo ime Jeannette, bila je majhna in krhka, kot najstniški fantek. Njeni črni lasje so bili kratko prstriženi in so spominjali na ježa, senci pa sta bili visoko obriti. Kljub vročini je bila Jeannette oblečena v usnjeno krilo, črno-modro majico z napisom “Hard rock” in težke bajkerske gležnarje. Močna šminka na ustnicah in nenavadne tetovaže v obliki večglavih zmajev, turških jataganov in prepletenih kač so dopolnjevale škandalozno podobo dekleta. Izgledala je stara približno dvajset let.

Njena prijateljica Linda je bila njeno popolno nasprotje. Bila je prav gigantska, za pol glave višja od Marka in v ramenih veliko širša od njega. Za Marka pa nikakor ni bilo mogoče reči, da je majhen – sto petinosemdeset centimetrov, odlična višina za moškega. Kljub nenavadni velikosti je bila Lindina postava sorazmerna. Tesna obleka brez rokavov je poudarjala njene obline. Lindino starost

je bilo težko uganiti – petindvajset ali petintrideset... Lepa ženska, samo zelo visoka, je pomislil Marko. Prtljage, razen majhnih rdečih nahrbtnikov, turistki nista imeli.

Lastnik apartmajev je pričel s prijaznim pogovorom. Kako sta potovali? Od kod prihajata? In kam potem gresta? Ali so vama vseč naši kraji? Preprosta vprašanja so pripomogla, da je spoznal novi gostji.

Takoj, ko je stopil v stanovanje, jima je pokazal kopalnico, pojasnil, kako uporabljati klimatsko napravo in nastavil televizijske kanale. Mimogrede je naštel vse znamenitosti, ki se jih splača videti – staro mesto, trdnjavo s stolpi, rimskokatoliške cerkve... Dekleti pa je zanimalo, kako priti do plaže in supermarketa, ter kar je bilo najpomembnejše – kje je 24-urno parkirišče. Marco jima je vse podrobno razložil.

Pogovor je vodila predvsem Jeannette. Tekoča angleščina z izrazitim "R" je izkušenemu Marku povedala, da je doma iz ZDA ali Kanade. Linda je bila tiho. Prisedla je na kavč in gledala po stenah in pohištvu. Marko je opazil, da sem med sedenjem njene ekstremne višine ne opazi, njene dolge gole noge pa izgledajo zelo impresivno.

Ko je preveril potne liste gostij, je bil zelo presenečen. Izkazalo se je, da sta obe iz Češke. Poleg tega je Linda pred kratkim dopolnila štirideset. Potem, ko je prepisal podatke iz potnih listov, je vprašal:

– Lahko takoj plačate?

– Na žalost nimava gotovine, – je žalostno dejala Jeannette. – Nisva imeli časa dvigniti denar s kartice!

– Ali živite daleč od tu? – se je oglasila Linda in pogledala Marka s sladkim nasmehom. – Ali lahko pridete čez dve uri? Bova dvignili denar in plačali!

Marku se ni ljubilo zvečer vračati po denar. Hkrati sta bili dekleti ugodni stanovalki – najeli sta apartma za pet dni. Poleg tega je zvečer nameraval iti v jazz klub, poslušati glasbo in vase zvrniti nekaj vrčkov piva.

– V redu, – je odvrnil, – danes zvečer bom tukaj blizu, v sosednji ulici. Prišel bom ob desetih. Uživajta, počivajta... Mimogrede, bankomat je pet minut stran od Tartinijevega trga!

Zvečer je v lokalu Marko popival s prijatelji nemško nefiltrirano pivo, nato pa je spil še nekaj kozarčkov slovenskega rdečega vina. Na višku praznovanja se je spomnil, da mora "pokasirati" denar od turistk in odpravil se je v apartmaje.

Z ulice sta se v svetlo osvetljenih oknih stanovanja videli dve ženski postavi v lahkih oblekah. Očitno sta Jeannette in Linda nekaj pripravljali v kuhinji. Zaradi popitega alkohola je bil Marko v veselem, igrivem razpoloženju. Uspelo mu je oddati vse apartmaje, njegova žena in otroci so za nekaj dni odšli k starim staršem, kar je pomenilo, da je pred njim vesel vikend. Potrkal je na vrata. Odprla je Linda.

– Dober večer! – je rekel Marko.

– Dober, dober! – se je nasmehnila Linda in odprla vrata bolj na široko, da spusti lastnika noter.

Ko je vstopil, je bil zelo presenečen nad videzom svojih najemnic. Linda in Jeannette sta bili v kratkih prosojnih haljah, čez katere so se videle vznemirljivo tanke hlačke.

– Tukaj je denar, Marko, – je prijazno rekla Linda, – hvala, ker si počakal in nama dal priložnost, da se spočijeva in dvigneva denar!

Ženska je dišala po lahkem fascinantnem parfumu. Približala se mu je in ga z drhtečim glasom vprašala:

– Se želite pridružiti dvema osamljenima ženskama? Sami ne moreva odpreti niti steklenice vina!

Pokazala je na dvolitrsko steklenico vina "Kraškega terana", ki je stala na mizi. Marka je nepričakovano vprašanje presenetilo. Nevihta kontradiktornih misli je preletela skozi njegovo glavo, vendar je hitro odgovoril:

– Seveda! Z veseljem se bom pridružil čudovitima damama!

Marku je močno razbijalo srce, ko je začel odpirati steklenico. Poskušal se je spomniti, kdaj je bil nazadnje v podobni situaciji. Zdi se, da le enkrat, in to pred petnajstimi leti. Tedaj je tudi spil nekaj z dvema Švedinjama, nato pa se je do jutra predajal ljubezenskim zabavam z dekletoma. Ali se bo avantura ponovila?

Mala družba se je usedla za mizo in začela s preprosto večerjo – slovenski kruh z začimbami, sir z modro plesnijo, pršut, rumeno-zelene banane in fige. Vse to so velikodušno poplaknili z rdečim vinom.

– Super zgledaš, Marko! – se je nasmehnila Jeannette. Zagrnila je zaveso na oknu, sedla zraven moškega in ga pogledala naravnost v oči.

Vsi so se takoj začeli šaliti o pikantnosti situacije. Simpatičen moški sam z dvema samskima ženskama! Pravi srečko! Pogovor je bil sproščen, zabavne zdravljice so sledile ena za drugo. Marko je bil, kot pravijo, na višku. Izvrstno je pripovedoval stare anekdote o Judih, o tašči in njenih ljubimcih, ženski pa sta se glasno smejali in ploskali.

Jeannette je povedala, da zna šlogati z roke. Vzela je njegovo roko in začela gledati linije. Njeni kratki lasje so se skuštrali, prozorna halja ni skrivala odsotnosti modrčka. Marko ni mogel gledati stran in je s svojimi pijanimi očmi buljil v njene majhne prsi, ob njegovih ustnicah.

– Kaj pravi hiromantija? – je nasmejano vprašala Linda, ki je sedela nasproti.

Marko je čutil, da se s prsti nog dotika njegovega gležnja. Nežno je božala njegovo nogo in mu igrivo gledala v oči.

Ni zdržal, zgrabil jo je za zapestje in ji poljubil vročo dlan.

– Ali gremo gor v spalnico? Če se seveda ne bojiš dveh strastnih žensk, – je predlagala Linda z mamljivim nasmehom.

Marco je skočil, potem pa se je zamajal – v glavi se mu je vrtelo od alkohola in razburjenosti. Linda ga je zgrabila za roko in ga popeljala do stopnic, ki so vodile v drugo nadstropje.

– Vzemi steklenico, – se je obrnila in rekla svoji drobni prijateljici.

Zdelo se je, da je bila spalnica namenoma pripravljena za erotično zabavo. Postelja je bila raztegnjena, na nočnih omaricah so stale ploske rožnate sveče. Od nekod se je slišala tiha melodija. Kljub alkoholni meglici v glavi je Marko prepoznal hit njegove mladosti – “You’re a woman, I’m a man”.

– Ti si ženska in jaz sem moški, – je izgovoril v slovenščini.

– Sprosti se, dragi, – je tiho rekla Linda in ga objela čez ramena, – tako si napet...

Njene roke so zdrsnile po Markovem hrbtu.

– Pojdi pod tuš, dragi moj, midve pa bova počakali, – je ljubko, vendar avtoritativno, rekla Linda.

Marko je poslušno odšel v kopalnico. To mu je zelo koristilo – hladna voda je pripomogla, da se je malo streznil in okrepil moško moč. Postal je živahen in v spodnjem delu trebuha je začutil prijetno napetost. S ponosom je pogledal tja – še v mladih letih njegovo telo ni bilo tako pripravljeno kot danes!

– Glavna stvar je, da ne hitiš, – je razmišljal Marco, – takšna sreča se ne zgodi vsak dan!

Ženski sta ga čakali, sproščeno sta ležali na široki postelji in tiho govorili. Marko je slekel svojo haljo in se ulegel med ženskama. Začelo se je vroče, noro božanje. Linda in Jeannette sta ga zadovoljevali na vse nepredstavljive načine. Lirska melodija ni mogla utišati vzdihov in stokov ogrelih ljubimcev. Moški je bil šokiran. Zdelo se mu je, da ga v seksu ne more nič več presenetiti. Toda dekleti sta poznali takšne eksotične ljubezenske trike, za katere Slovenec še nikoli ni slišal. Marku se ni bilo treba niti premakniti. Ženski sta ga pripeljali do evforije, ko sta ga ovijali z rokami in nogami.

– Dragi, ali bi te motilo, če bi ti zvezali roke?

Linda ga je vprašala, ampak je izgledalo kot da bi ga postavila pred dejstvo. Njene vroče ogromne prsi so se zibale pred Markovim obrazom. Ni še odgovoril, ko je zaslišal klik lisic na svojih

zapestjih – Linda ga je z lisicami pripela na zadnjo stran postelje. Nato je ženska začela vezati noge z lepilnim trakom.

– Lepotici, poslušajta ... – se je poskusil izvleči moški, vendar mu je Jeannette spretno porinila v usta žogo za sadomazohistične igre.

Potem je njegovo orodje skupaj s testisi ovila z lepilnim trakom. Vse je bilo storjeno tako hitro in natančno, da se Slovencu ni uspelo prestrašiti posledic.

Po tem sta se dekleti, na Markovo presenečenje, začeli ljubiti ena z drugo. Vlogo moškega je igrala mala Jeannette. Na stegna je oblekla pas s falusom in zadovoljevala svojo visoko prijateljico, dokler je ni pripeljala do vrha blaženosti. Marko je bil ob pogledu na to početje tako vznemirjen, da je želel raztrgati vozle in poskrbeti za Lindo, vendar mu lisice in trak te možnosti niso dali.

Dekleti sta naredili kratek premor. Naslonili sta se nazaj na vzglavnike in skupaj pokadili cigareto. Prijeten vonj po marihuani se je širil po sobi. Očitno je trava povzročila ponovno vznemirjenje. Dekleti sta napadli zvezanega Marka. Ena za drugo sta se usedli zgoraj na moškega in skakali kot zmešani jahačici, dokler niso dosegli orgazma. Še posebej je bila aktivna Linda, ki je očitno potrebovala več časa, da bi se zadovoljila. Njeni veliki boki so se hitro premikali navzgor in navzdol, njene roke so se upirale v prsni koš izčrpanega moškega. Stokal je, poskušal je razložiti, da ne more več, ženski pa se zanj sploh nista zmenili.

Jeannette se je ukvarjala z Lindo, svojo prijateljico je božala tam spodaj, jo poljubljala in stiskala njene otekle bradavičke.

– Daj no, draga, še malo, – je vroče šepetala Jeannette.

– Izgleda kot, da je naš fantek izgubil bojni duh, – je rekla Linda, ob težkih vzdihih. Jeannette je takoj položila roke na njegov vrat in ga začela daviti. Marko je hropel in poskušal odriniti Lindo od sebe. Toda z zvezanimi rokami in nogami je bilo nemogoče obvladati to velikanko.

– Tako, tako močneje ga ogrej, – je hropela Linda in ni ustavljala norega poskakovanja. Potem je Jeannette vzela dolg satenast šal iz svojega nahrbtnika, ga ovila okoli vratu prestrašenega Marca in ga začela zategovati. Telo moškega se je streslo v krču, nato pa se je zmehčalo in obležalo.

Telo moškega se je streslo v krču, nato pa se je zmehčalo in obležalo. Jeannette se je ulegla poleg prijateljice in je njeno telo pokrivala z lahкими poljubi.

– Mislim, da sva pretiravali z njim, – je rekla Linda s sproščenim glasom.

– Da, seks z dvema vročima dekletoma ni šala, – je z nasmeškom povedala Jeannette: – Kaj bova zdaj?

– Morava oditi, takoj! Dobro je, da sva mu dali za prijavo lažna potna lista... Vstani, hitro se morava spraviti od hiše. Snemi lisice, bodo še prav prišle, – je naročila Linda.

Dekleti sta v desetih minutah spakirali svoja nahrbtnika, zapustili stanovanje in odšli v neznano smer.

Marko pa je bil res srečko. Kmalu je prišel k sebi, zajel je sapo in zadihal. Seveda se je z veliko težavo spravil s postelje, prišel je v prvo nadstropje in poiskal nož, da je lahko odstranil lepilni trak z otečenih delov telesa. Šepajoč in z roko na srcu je moški šel domov.

V jazz baru so še vedno gorele barvne luči in slišali so se veseli glasovi. Toda za nadaljevanje večera s prijatelji Marko ni imel nobene želje več.

Potovanje moških čevljev

Na pultu majhne trgovine italijanskih čevljev je dolgo časa stal par modnih moških čevljev. Šivani iz čvrstega črnega usnja, elegantni in bleščeči so privlačili pogled mimoidočih. Vsak mimoidoči je z občudovanjem gledal razkošne čevlje, ki so stali na polici pod svetlobo dveh velikih svetilk. Ampak, na žalost, nihče iz kakršnegakoli že razloga ni kupil tega para! Ljudje so izbirali skromne rjave čevlje, lahke superge, luksuzni lepote pa niso dobili novega lastnika.

Črni čevlji so zavistno gledali, kadar so njihove srečne brate dajali v kartonaste škatle in jih odnesli iz trgovine. Nekateri so jih obuli kar tukaj, v trgovini, stare pa so vrgli v smeti. Zdelo se jim je, da so srečneži odšli v neznan čudovit svet. Res je, da se je iz okna videl samo kos pločnika in pult v vinoteki, vendar se je življenje izven trgovine zdelo čudovito.

Na ozki ulici so ljudje nenehno hodili v različnih obuvalih. Tu bele superge poznano zasukajo pedale kolesa. Mokasinke z živimi barvami se hitro zasučejo na skateboardu. Mimo so prikorakali staromodni čevlji s sponkami... Vsak par je imel svojo zgodbo. Sprva so čevlji iz pulta skušali uganiti, v katerih hišah vsi ti čevlji, superge, elegantni ženski salonarji prebivajo, po katerih cestah morajo hoditi, kakšno storitev opravljati.

– Tisti težki škornji so zagotovo vsak dan na gradbišču! – je rekel desni čevelj, duhovitejši in zgovornejši. – Poglej, njihovi nosovi so zamazani s cementom!

– Tiste superge so bile nedavno v težavah, – je rekel levi, – polite so z nečim temnim... Vino, ali morda kri?

Gradila sta različice, sestavljala romantične in detektivske zgodbe o življenju drugih čevljev. Odlična pomoč je bila TV, ki so jo od jutra do večera gledali prodajalci v trgovini. Tam sta iskala navdih za svoje zaplete. Toda postopoma sta postajala utrujena od fantaziranja. Od brezdelja sta postala jezna in začela sta se prepirati.

– Kako sem naveličan tega nesmiselnega trgovinskega življenja! – je desni čevelj ježno vzkliknil.

– Vsaki dan je enak! In ti srečni čevlji hodijo cel dan po zanimivih krajih, potujejo, koristijo ljudem... in midva sva tu!

– Prav imaš, bratec, – je zavzdihnil levi.

– Kaj počneva tukaj? Gledava koščke tujih življenj in si izmišljava zgodbe.

– Lepo je, seveda, da imava poseben položaj, – je omenil desni, – da sva postavljena nad množico čevljev, če bi to lahko tako rekel. V čast nama je, da sva vsem na očeh... Vendar je rutina dolgočasna! Brez gibanja lahko postaneva topa!

– Pred kratkim sem klepetal s športnimi čevlji, katerih lastnik je stal pri našem pultu, – je dejal levi, – in slišal sem toliko zanimivih stvari! Ti športni čevlji gredo vsak teden v gore. Samo predstavljaš si, bratec, snežni vrhovi, slapovi, divji jeleni na ozkih stezah...

Levi je govoril z zavistjo in kar drhtel, ko si je predstavljal udarce mrzlega gorskega vetra. Bil je romantičen v srcu, vendar se je bal sprememb.

– Hej ti! – je odvrnil desni zaničevalno,

– Kakšne gore! Usoda nama je dala višjo nalogo. Morava sijati v najvišjem svetu, pokazati se morava v gledališčih in dragih restavracijah, spremljati čudovite ženske čevlje na visokih petah. Vsak moški, ki naju obuje, se bo takoj počutil močnega in samozavestnega. Veš, kaj ženske cenijo na moških? Najprej čevlje s stilom!

Desni čevelj je bil pametnejši od njegovega brata dvojčka. V svoji mladosti, v trgovini s čevlji, je veliko govoril z izkušenimi čevlji skladiščarja.

– Predstavljaš si, kako pomembna je najina vloga pri človekovem ljubezenskem flirtanju! – je nadaljeval desni v impozantnem tonu.

– Medtem ko najin lastnik zapeljuje damo, morava midva zapeljati njene lepe čevlje. Prižeti se k njima, se dotakniti najskrivnejših krajev, vdihniti vonj kože, iz katere so šivani...

Levi čevelj je sramežljivo vprašal:

– In potem? No, potem ko bomo uživali v vonju?

Desni se je nasmehnil. Kako skromna je še vedno bratova fantazija!

– Hej, fantek, kako malo veš o življenju! Potem pride na vrsto tisto najbolj izvrstno, kar je obutvi na voljo! Ko se moški in ženska raziskujeta v spalnici, temu sledi čudovito nadaljevanje. Videla bova najvišjo manifestacijo človeške ljubezenske strasti... Kaj je lahko še lepšega?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.